

הנשים האוהבות את הגברים השונאים אותן

מאצו

להודק לכל הגירויים החיצוניים היא עומק מסוים במערכת היחסים.
הוא הלך להתקלח ואחר-כך התלבש יפה. שלי שאלה לאן הולכים, וקיבלה את התשור בה: "אני הולך למסיבה".
"כששאלתי מה, עם מי, ולמה, קיבלתי תשובה שהמסיבה היא של חברים שלו, אין לי מה לחפש שם, ושאני לא אראג. הוא לא יתי חיל עם אף אחת, כולן שם סתם מחפשות זקנות.

"נעלבתי. לקחתי לו את המפתחות של ה-אוטו, וזרקתי בין השיחים. הוא היה נורא מרוי צה מזה ואמר שאני בדיוק כמו נועה, החברה הקודמת שלו."

במשך כל התקופה ששלי ואריאל היו חב-רים, נועה היתה בקשר עם אריאל.

הוא השתמש בה כדי להרגיז וללכות את הקינאה. היא היתה מצלצלת אליו בשעות הקטנות של הלילה, ומנתקת את השיחה כש-שלי הרים את השופרת. לפעמים היתה רו-פקת כדלת אחרי חצות ומבקשת ממנו שיפתח לה.

"אריאל הלך למסיבה שלו, ואני התלבטתי האם לארוז את הפציי ולהסתלק משם, או להיות כאילו COOL וללכת לישון.

"מעניין שהקווים האדומים זוו בכל פעם עוד ועוד אחורה. מה שפעם היה יחס בלתי-נסבל הפך בינינו לשיגרה מקובלת. הכבוד הפך להיות מושג מאוד גמיש, והפשרנות גבי-רה מיום ליום, אני הייתי סמרטוט-ריצפה.
"הלכתי לישון.
"הוא לא חזר בי-1 כלילה, וגם לא בי-2 בלי-לה.

"בי-4 לפנות-בוקר הוא הגיע, קצת שיכור ובמצב-רוח מרומם.

"אני שכנתי על הגב, והוא אמר לי שהוא נורא חרמן.
"הוא נשכב עלי ואני אחזתי בעדינות את לחייו בשתי ידיי, ואז לפתע שרטתי אותו בכל הכוח בציפורניים."

אריאל צעק ששלי היא כמו חיה, ברוסלית, אשה פרימיטיבית.
שלי ענתה שהיא רוצה שכולם יראו על פניו את השריטות שעשה לה בלב.

סאדיזם

ומאזוכיזם

יש לי היתה אז בת 22, היא למדה באוני-ברסיטת תל-אביב, ולפרנסתה עברה כנייביסטר ובעבודות מודמנות. אריאל עבר בחברת-מחשבים שבכעלות.

"מאוד אהבנו זה את זה, ולכן נשארנו ביחד. היום האהבה הזאת בכלל לא ברוחה לי.

אני זוכה העולם הזה

ב אופן כללי תמיד לא היה לי טוב אי-תו. וכל חרשיים, בעיקבות, הוא היה עושה משהו שממש חתר בתוך-תוכי, ישר בלב. הוא כליך פגע, הוא שרט והכאבי ודי-ביא אותי למין כאב עמוק שלא היכרתי. הכאב היה כרוך בהשפלה נוראית.

"איך הסכמתי? אני לא מבינה עד היום" בחודש הבא תהיה שלי בת 24. היא מר-גישה מבוגרת כהרבה מבנות-גילה. לדעתה, תמיד הקדימה את חברותיה, אבל שנת-הח-ברות המתישה שלה עם אריאל העמידה אה-תה, בזמן קצר, מול התמודדויות שנשים אה-רות עוברות אותן תוך שנים.

הכאבים ביגרו אותה, וההתמודדות חישלה אותה לחיים. אבל ההתמודדות הקשה גם גר-מה לה להיות ספקנית לגבי היכולת של גברים ונשים להיות בקשר, שבו נותנים ומ-קבלים ללא מישחקים.

יותר

מדי גבר

ל פני שנתיים ישבה שלי עם חברה בי-בית-קפה וסיפרה לה שהיא רוצה להכיר מ-ישהו.

"יש לי הצלחה עם גברים. לפחות בהת-חלה. אני יפה, חמודה, חכמה וכל הרברים האלה, ובדרך-כלל הם גם לא מעניינים אותי, וזה הופך אותי, מבחינתם, אתגר לאגו.

"אצלי זה לא מישחק של קשה-להשגה, אלא בעייה. תמיד הוא לא די אינטליגנטי או לא די מלומד או יותר מדי מצ'ואיסטי, או שנרמה לי שלעולם לא אמשך לאחד כמוהו. אמרתי לה שאני מחפשת אחד כמוני, אבל גבר. שייראה טוב, שיהיה די רגיש ומכיר-עניין וטיפוס שאפתן.

"ברור שבין בני גילי אין כאלה. בגיל הזה הם בדיוק בדרום-אמריקה, ואחר-כך הם מת-לבטים שנתיים מה הם למדו, ובניתיים לומ-דים צילום בקמרה אובסקורה וכל מיני שטר-יות כאלה.

"היא אמרה שיש לה מישו להכיר לי. כל-מה שהיה לה להגיד עליו זה שהוא בן 35, ואגוז קשה לפיצוח."

שלי טילפנה אליו והשאירה לו הודעה. הוא התקשר איתה כעבור כמה שעות, ובאותו-הערב נפגשו.

"אני מלאת ביטחון עצמי, אבל יש בי גם משהו תמים וילדותי, מין לרדה-אשה. אני חושבת שזה סוד הקסם שלי.
"הוא תיחקר אותי על כל קורות-חיי, ואני עניתי. ארבע שעות. היה בסדר.

"שכל — יש, רגישות — המון, כמה שנוח לו, צורה — גבר, ואני דווקא אוהבת בייבי-פיס. יתרונות — עבר משהו בחייו, ומכיר-

המחשבה הטרידה אותי: מה דפוק בי, שנשארת איתו שנה?

היה בה משהו הרסני. סאדיזם ומאזוכיזם שחברו יחדיו. לאורך כל השנה תמיד קיוותי שיום אחד הוא ישתנה. היום אני יודעת שאני-שים בני 35 לא משתנים.

"הרגעים הטובים היו תמיד אחרי שהייתי מודיעה לו שאני עוזבת אותו ולא רוצה לראות אותו עוד. הוא היה נותן לי לחזור לביתי ללא כל ניסיון לפייס אותי, אבל אחרי כמה שעות היה מתחיל להתחנף בטלפון. בסוף הייתי נשכרת ומסכימה לראות אותו. ואז תמיד היו סצינות קבועות של מוצי-פוצי וכמה שאני אוהב אותך ומין מהשמיים."
כשגרו ביחד, היה אריאל מגיע הביתה בי-שעות מאוחרות. הוא סיפר שהיה אצל חברים, שהיו לו פגישות-עבודה, או שהלך לאכול.

"אני יודעת שהוא לא בנדר בי, כי למרות כל המיגרעות שלו הוא לא שיקר לי מעולם. לחברים הוא לא אהב לקחת אותי, כי טען גלית בר ■

(המשך בעמוד 48)

אותי. זאת היתה התחלה של חרדת-הנטישה שחודיתי בה לפני עצמי רק אחרי שנה.
"זאת היתה גם התחלה של שעות ארוכות של המתנה לשיחת-טלפון ממנו, של חוסר-ודאות נוראי לגבי מה יהיה, ושל קינאה חרי-לנית שהוא דאג להשריש במערכת-היחסים, ושאני טיפחתי בהתמדה."

סמרטוט

ריצפה

ב אחד מערבייה-שבת חזו שלי וארי-אל בטלוויזיה. היתה אווירה נעימה ושי-קטה.

"אחד הרברים שנורא רציתי בקשר עם מי-שהו זו ההרגשה של ביטחון בקשר, של בהירות לגבי מערכת-היחסים ורגיעה. לא-אוהבת את הריצות ממסיבה לפאב ומפאב לסיבוב בעיר. בעיני, לשבת בבית ולראות טלוויזיה, או לקרוא או לשמוע מוסיקה, מס-מל את ה"ביחד". המשמעות של היכולת לא-

"הריב הראשון שלנו, בראייה לאחור, סי-מל את כל מערכת-היחסים הזוועתית.

"היינו כל השישי-שבת אצלו בבית. היו חברים, ועשינו לכולם אוכל. היה ממש נחמד. בערב אני חוזרת לביתי.

"למחרת הוא לא התקשר איתי, ואני טיל-פנתי אליו למישר. הוא ענה בקרירות רבה. "כשהוא בא אלי, שאלתי אותו מה קרה, והוא ענה לי שאתמול בערב עזבתי את ביתו והשאירתי לו את כל הבלגאן. לא שטפתי את ערימת-הכלים הענקית, ואילו הייתי אשה אמיתית, הייתי עושה את זה. הוא אמר ש-עיצבן אותו לגלות שאני כזאת. אמר והתכנס בעצמו בשחקר ארוכה.

"ברור שאם מישו היה אומר לי את זה היום, הייתי אומרת לו: חבל על כל מילה מיותרת, ביי, מותק!"
"אבל אז לא ידעתי איך להצטרק, והת-חלתי לתת כל מיני תרוצים של רציני, לא-הספקתי, ובגלל זה לא צריך כליך לכעוס." בתוכי הרגשתי מועקה ופחד שהוא יעזוב-

עניין. חסרונות — מרוב שעבר בחייו מתיחס אל הכל כצפוי, ידוע מראש ומוכן מאליו." במשך שלושה שבועות הוא היה מתקשר עם שלי, והיא היתה מאבדת את מיספר-ה-טלפון, לא מוצאת זמן לדבר איתו, או נפגשת באותו הערב עם מישהו אחר.

"בקיצור, לא ממש מצא חן בעיני יותר מדי איש, ויתר מדי מחור."

אחרי שלושה שבועות, שבהם נפגשו כמה פגישות רדודות, ישבו בפאב ודיברו על כך שהעסק לא זז.

אשה

אמיתית

י שיחה, שהיתה כמעט "שיחת-סי-תו כום", הביאה את שניהם לקריבה ביניהם שלא היתה עד אז, ושם זה כעצם התחיל.
"אחרי חודש ישנתי אצלו בפעם הראשונה. מין היה מאוד בינוני, אבל מה, פתאום הוא נורא מצא חן בעיני. נורא רציני אותי, וני-הייתי לחוצה.